

Aichbiler (EE 484)

N: *Eichbühler*, F: *Eichbühler*, A: *Eichbühl*

Grupa V – barwne

Obrączka numer 9

POCHODZENIE

Historia powstania tej ciekawie zbudowanej rasy jest nieco tajemnicza. Wiadomo, że ptaki zostały wyhodowane w połowie XIX w. w gospodarstwie rolnym Eichbül w Auswil w górnej Argowii w kantonie Berno (Szwajcaria). Rasa jest efektem skrzyżowania szwajcarskich kolorowych gołębi czubatych z bliżej nieznanymi gołębiami pochodzenia wschodnioeuropejskiego.

Kiedyś aichbilera zaliczano do gołębi uformowanych, ale kiedy ptaki pochodzące z kantonów szwajcarskich uznano za barwne, razem z nimi został umieszczony w grupie V.

Na przełomie XIX i XX w. ptaki tej rasy miały dość długi dziób i nie tak podługną głowę jak obecnie. Choć aichbiler został wyhodowany ponad 150 lat temu, to jednak jest gołębiem mało rozpowszechnionym i słabo znanym poza Szwajcarią i Niemcami. Zastępuje na uwagę, szczególnie ze względu na połączenie rzadko spotykanych cech.

CHARAKTERYSTYKA OGÓLNA

To mocny, o wydłużonej i niskiej postawie gołąb typu polnego, płochliwy i nieufny.

BUDOWA

Aichbiler ma stosunkowo wydłużoną figurę, niską postawę i krótkie opierzone nogi (pończoszki). Dość długie, lekko opadające plecy są przykryte długimi skrzydłami, niesięgającymi końca dobrze zwartego ogona. Obowiązkowo powinny spoczywać na ogonie, a długie lotki nie mogą się krzyżować. Ogon ma jednak średnią długość, a z plecami tworzy jedną linię.

Krótkie nogi harmonizują ze stosunkowo krótką, dobrze zaokrągloną szyją i wydłużoną figurą i stanowią wyraźnie kontrastujący element. Harmonizująca z całością budowy pierś powinna być umiarkowanie szeroka, zaokrąglona oraz nisko noszona.

Niewątpliwie najbardziej charakterystyczna jest głowa, która musi być długa i jajowata, chociaż kanciasta, szczególnie w tylnej części. Musi być wypełniona z boku. Czoło opada łagodnie, a ciemiej jest wyraźnie spłaszczona.

Duże, obowiązkowo ciemnobrązowe oczy aichbilera, o delikatnych brwiach koloru zależnego od ubarwienia upierzenia, są wysoko umiejscowione. Ich odległość do dzioba jest stosunkowo duża. Czerwone oczy to duża wada. Dziób o średniej długości jest mocny i w zależności od koloru upierzenia przyjmuje kolory od czarnego do ciemnorogowego.

Gładkie, białoprzypudrowane woskówki

w formie gruszki są wyraźnie widoczne na tle ciemnego dzioba.

Do wad w budowie zalicza się: za krótki korpus, wysoka postawa, okrągła lub zbyt krótka głowa, słaby dziób, grube i szerokie brwi, zwisające skrzydła, słabe upierzenie na nogach (słabe pończoszki) i nieupierzone palce.

KOLORY I RYSUNEK

Znane są tylko ptaki jednobarwne w kolorach: białym, czarnym, niebieskim z czarnymi pasami i bez pasów, niebieskie grochowe, niebiesko-płowe z ciemnymi pasami i bez pasów, niebiesko-płowo-grochowe, mączne z ciemnymi pasami i bez pasów, mączno-grochowe, czerwono-płowe z czerwonymi pasami i bez pasów, czerwono-płowo-grochowe, żółto-płowe z żółtymi pasami i bez pasów, żółto-płowo-grochowe. Wszystkie kolory powinny być wyraźne i czyste, szczególnie u odmian niebieskich.

Gołębie niebieskie mają ciemną, poprzeczną wstęgę na ogonie. Mogą mieć czarne pasy na skrzydłach.

Ptaki niebiesko-płowe, mączne, czerwono-płowe i żółto-płowe występują także z ciemnymi pasami lub bez nich. Mączne, podobnie jak niebieskie, na ogonie powinny mieć ciemny pas. Ponadto mączne mają żółte piersi.

Gołębie grochowe występują we wszystkich wyżej wymienionych barwach z możliwie równomiernie rozłożonym rysunkiem na tarczach skrzydeł.

